

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt LIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

primere bullam iubeantur. Factum est, vt ille censuit. Tales verò litera cum reddita essent Papæ Urbano, miratur primum, quid, cum causam ille susceperit Episcoporum, illi tam facile à sententia deciderint, Imperatori inclinantes: Sed intelligens id quod erat, praesente Imperatore, non quod senserant, liberè scripsisse pontifices, parùm ille motus literis eiuscemodi, interim Veronam contendit, Imperatorem euocans ad audiendam ecclesiae sententiam: Habebat in animo excommunicationis in eum distringere mucronem: Quod ubi intellexere Veronenses, Papam circumsistunt, orantes, vt ab iniuria illa Imperatoris in sua temperet ciuitate, non se, qui Imperio fidem seruarent, laturos, vt ea afficiatur in illa vrbe nota. Motus Papa, sententiam distulit: Sed priusquam locum, quem ad eam rem destinauit, attigit, rebus excessit humanis. Ità tum Imperator exors manebat comminata excommunicationis.

CAPVT LIII.

ADolphus interim tertius Holsatia comes, ad ostium Trauena praesidium reformauit, quod Dam, cum rex Imperatorem inuiseret, deiecere, introrsus ad terram firmans, cum prius ipsis in aquis consisteret. Ab exeuntibus verò & intrantibus vectigalia expetiuit: recusantes autem ciues, se comiti opposuere. Aliquando res verbis tractari coepta, si ad concordiam posset perueniri: Cum prætenderet comes, nihil minus, aliquid etiam amplius iuris, quàm Henrico duci, cui persoluisent vectigalia, deberi, quòd Imperiali dono, & paterno nihilominus iure ciuitatem ipse teneret: Ciues replicarunt, duci tantum ad tempus fuisse permissum teloneum, se nunc factos Imperiali dono liberos: satis esse comiti, quòd intra urbem nonnulla iura

possideret. Hac verborum vicissitudine res in maiorem
peruenit acerbitatem, cum neuter à suo rigore disceder-
ret: comes deposceret, ciues vectigal pernegarent. De-
turbauit inde comes pascuis, nemoribus, agris ciues,
quod sui iuris omnia faceret. Cepit, tenuitq, quosdam
ex ciuibus in Todeflo vel Hamburgo: Desertur queri-
monia ad Imperatorem: Ille euocatis partibus, componit
inter eas controuersiam in hunc modum: ut ciues comi-
ti pro redimendo teloneo persoluant trecentas argenti
marchas, proq, pascuis & usu fluminis à mari in Todeflo,
ducentas argenti marchas: Ea q, Imperator datis desu-
per literis communiuit, nè quis in perpetuum eam con-
cordiam possit conuellere. Incessit per ea tempora inter
Imperatorem & regem Danie Kanutum noua contro-
uersia super dote germane regis, quae iam apud Impera-
torem manens, vni filiorum eius erat desposata, necdum
toro iuncta. Sed rex Danie non satis equo ferebat ani-
mo, dotis ante peractas nuptias expeditionem. Qua di-
re, cum ex alijs quoq, causis obliquo esset in Imperato-
rem animo, dotem iam nunc dare recusauit. Imperator
hoc intelligens, sororem illi suam quo illam accepit ap-
paratu remisit: Quod Kanutus grauiter ferens, mani-
festas deinde inimicitias aduersus Imperatorem cepit
exercere, ita ut omnem terram Dagriorum, Holfatorum,
Stormariorum, Polaborum, vsque ad Albim sui i-
se iuris diceret, eamq, repetere contenderet, perq, Swar-
dalos, quos sibi adstrinxit, crebris incursionibus vastauit.
Eisdem de causis mater regis, quae Ludouico prouinciar-
li Thuringiae post regem Waldemarum nupta erat, re-
pudiata, & ad terram natiuitatis suae sine honore reuer-
sa, conquesta est de multis in se mariti iniurijs: Vnde res
magis ac magis instimulatus, iustam se in Teutonicos

belli causam habere arbitratur. Sed cum Thietmarsia archiepiscopo Bremensi Hartwico secundo, qui nuper illam ab Adolpho certis pactionibus recepit, non satis pareret, archiepiscopus magno instructus exercitu, terram ingreditur: & peracta multa frugum atque domorum conculcatione, ad deditionem populum in se nem coegit. Illi autem infinitam pecuniam expromittentes, libertatem suam ere redemerunt. Cumq; archiepiscopus reducto exercitu, rem bene pacatam arbitraretur, magna inde ecclesie sue incidit calamitas. Nam cum Adolphus de Holsatia atq; Scoxenborg comes, & item de Oldenborg, cum multis alijs nobilibus, militiae stipendium ex archiepiscopo deposcerent, nec haberet ille quod redderet, omnibus iam in eam expeditionem impensis, nec Thietmars expromissam summam persoluerent, cogitur a ministerialibus suis redditus episcopales per triennium abiurare: vt ex illis era soluantur aliena. Ille vero de cathedrali & ecclesiarum consecrationibus tenuiter visitabat. Thietmars cum promissam pecuniam exolvere nec possent, nec vellent, ad Waldemarum Slesuici episcopum se contulerunt, aequè sancto Petro, vt asserabant, seruituri, qui & Slesuico, & Bremae praesidet patronus, perinde Danicae coronae iuncti. Erat hic episcopus filius Kanuti regis, quem Zueno rex, vt in Dania diximus, in conuiuio oppressit, Waldemaro, qui post regnavit, grauiter tu vulnerato. Dati à Thietmarsis episcopo obsides, vt certa fide permanerent: & iuncti sunt regno Daniae vsque ad diem pugnae in Bornehouede, cum transfugerent denud ad comitem.